

ло си, като очаквахъ съ петриѣние отъ минута на минута появяванието на пѣкой отдѣлъ русска конница изотподиря ми; нѣ останахъ излъганъ въ надѣждата си, а пакъ отъ друга страна не я губихъ още; защото виждахъ по небесний хоризонтъ на много мѣста голѣми вълни димъ. които бѣха побили върховетъ си нагорѣ къмъ синето ясно небо и се увеличавахъ още съ мъгли отъ прахове. Найсетнѣ слѣдъ извървяванието ми на единъ часъ пжтъ, стигамъ до бахчитѣ (градинитѣ съ зеленчуци) на село Кавашката махла и тамъ се поспирамъ малко, дѣто обърнахъ любопитното си внимание къмъ една сиѣна, която ми се представи прѣдъ очитѣ на истокъ отъ речѣното село съ гърмене на пушки и нищове, и азъ отдалечъ исправенъ можахъ да се считамъ, като единъ заплашителъ отъ къмъ нападательната страна на казацитѣ, които тамъ още никакъ ги нѣмаше; така си азъ мечтаяхъ. вили се врѣмето ме нереше да фантазирамъ въ себе си; щото гледанието ми бѣ отправено тамъ между нѣколко Българе и Турци, на които първитѣ искаха съ сила на оржието да имъ отнематъ добитъцитѣ, което и стана съ распрѣснованието на единитѣ и другитѣ въ пространнитѣ имъ селски лъгове съ придобивъ на първитѣ, а съ загуба на вторитѣ. Подиръ това отивамъ на бахчата и поприказвамъ съ градинаринтъ, който ме расвѣтва за работата и му казахъ, че нѣма за какво да се бои, като до довчера Русситѣ както и да еше пристигнатъ, той отъ признателность ми даде нѣколко салатита похапнахъ, дѣто подиръ малко ме сварва тамъ и дѣдо Донию съ пушка въ рѣка; та почнахме да се разговаряме за настаналото, щото така увлечено въ разговортъ си, найпослѣ пристигна при насъ Вълву Стойповъ и ми казова: «благодарение» можахъ да си откарамъ баремъ единъ водъ. Попитвамъ го, ами Пепко на кждѣ отиде? Отговори ми че и той тая ражда го ядеше; щото не зная на кждѣ е отищълъ и можалъ ли е да си откара нѣщо въ тая яма, немога ви каза. Слѣдъ неговото почивание пристигна и Динию Бехаята и ни се похвали, че си прикаралъ една хубава кравица, дѣто като имъ казахме съ дѣда Донию, че твърдѣ